

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobce: **Ing. A. J.**
bytem X
zastoupen JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.,
advokátkou se sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Městský úřad Šumperk**
sídlem Jesenická 31, 787 01 Šumperk

za účasti: **O. p.a, s.r.o.**
sídlem O. 18, X O.
zastoupena Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D.
advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha

o žalobě proti kolaudačnímu souhlasu žalovaného ze dne 22. 11. 2022, č.j. MUSP 131660/2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Napadeným rozhodnutím je kolaudační souhlas s užíváním stavby výrobního objektu, projektu pod názvem „P. s. PS6“ – SO 01, SO 02, SO 03, SO 05, SO 11, IO 13 a souvisejících inženýrských a technologických sítí, včetně prodloužení potrubního mostu. Podkladem k vydání kolaudačního souhlasu bylo mj. souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje ze dne 16. 8. 2022, č. j. KHSOC/27132/2022/SU/HP, která

s odkazem na protokol o měření hluku č. Z220071-02 dospěla k závěru, že hygienický limit hluku při provozu papírenského stroje PS6 není v denní ani noční dobu překročen.

II. Argumentace stran

2. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení specifikovaného kolaudačního souhlasu. Svou aktivní žalobní legitimaci odůvodnil zásahem do jeho práva na život a zdraví, vlastnického práva (snížením ceny jeho nemovitosti) či práva na příznivé životní prostředí (znemožněním mu užívání jeho zahrady a přírodního parku B. k rekreaci), a to vše v důsledku negativního vlivu hluku z kolaudované stavby. Spuštěním PS6 do provozu se hluková situace v dolní části obce K. výrazně zhoršila, žalobce se proto domáhal prošetření situace, načež obec O. zajistila nezávislé měření hluku firmou L. v únoru 2022 (protokol č. H 68/22), které prokázalo, že u nemovitostí žalobce jsou překračovány hlukové limity v noční době. Na základě toho následně krajská hygienická stanice zajistila měření hluku u nemovitosti žalobce, které provedl Z. ú. se sídlem v O. – C. h. l.-Zkušební laboratoř č. X ve dnech 20. a 21. 7. 2022. Výsledek tohoto měření je zachycen v protokolu č. X ze dne 5. 8. 2022 (dále jen „protokol ze dne 5. 8. 2022“), dle kterého byla v noční době u nemovitosti žalobce naměřena výsledná hodnocená hodnota 40,5 dB, tj. hodnota nadlimitní. Ta vyplývá též z měření provedeného společností Greif-akustika č. Z220071-01 dne 6. 5. 2022. Za současné situace tak kolaudovaná stavba již po dobu 3 let nepřetržitě poškozuje zdraví žalobce a jeho rodiny.
3. Žalobce v první žalobní námitce vytýkal žalovanému, že vycházel z nedostatečných podkladů, a nezjistil tak stav věci bez důvodných pochybností. Konkrétně žalobce napadal závazné stanovisko Krajské hygienické stanice, ze kterého žalovaný vyšel a které je dle žalobce nesprávné a nedostatečně odůvodněné. Žalobce uvedl, že autorizované měření hluku zaznamenané v protokolu č. Z220071-02 (ze kterého závazné stanovisko vycházelo), bylo provedeno pouze při provozu nového papírenského stroje PS6 (tedy pouze objektu SO 02 jakožto pouze jednoho z kolaudovaných objektů, kde je tento stroj situován), ostatní provozy v areálu (PS4, PS5, Pololátka, PCC zařízení a provoz Schaefer Kalk) byly vypnuty. Závazné stanovisko (a tím pádem i napadené rozhodnutí) tak neprokazuje soulad se zákonnými imisními limity hluku a posuzuje hluk emitovaný pouze jedním zdrojem. Dle podmínky č. 13 závazného stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 30. 11. 2015 č. j. 85559/ENV/15 (dále jen „EIA“) přitom má být *„před uvedením záměru do trvalého provozu doloženo autorizovaným měření hluku plnění platného hygienického limitu hluku u nejbližších chráněných venkovních prostorů staveb v době noční z provozu všech stacionárních zdrojů hluku celého areálu O. p. s.r.o.“*. Rozpor je dán rovněž s podmínkou povolení zkušebního provozu – provedení měření akustické situace za plného provozu papírenského stroje. Protokol Z220071-02 navíc neměří ani hluk pozadí. Napadené rozhodnutí je tak dle žalobce v rozporu s §§ 122a odst. 4 a 122 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 30. 6. 2024 (dále jen „stavební zákon“). Krajská hygienická stanice rovněž pochybila, když nezohlednila protokol ze dne 5. 8. 2022, ačkoli byla jeho zadavatelem a k jeho vydání došlo před vydáním závazného stanoviska. Uvedený protokol na rozdíl od protokolu Z220071-02 identifikoval tónovou složku hluku, která má přitom zásadní vliv na dodržení hlukových limitů a při jejím zohlednění by hlukové limity nebyly splněny ve 4 z 5 měřících míst.
4. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jež měla spočívat v tom, že se žalovaný nijak nevypořádal s obsáhlými vyjádřeními žalobce, ve kterých jej

upozorňoval na překračování hlukových limitů, existenci více autorizovaných měření hluku i nesrovnalosti ve způsobu měření.

5. Konečně žalobce rozporoval postup žalovaného v řízení, kvůli kterému se žalobce neměl možnost o kolaudaci dozvědět a neměl ani dostatek času pro řádné uplatnění svých práv a ochranu svých zájmů.
6. Žalovaný se k žalobě nevyjádřil.
7. Osoba zúčastněná na řízení v první řadě namítala nedostatek aktivní legitimace žalobce k podání žaloby. Většina námitek žalobce směřuje k tvrzeným vadám kolaudačního souhlasu, zejména nesprávnému zjištění skutkového stavu žalovaným, tedy k vadám, které ve smyslu rozsudku NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 As 24/2009-93 nemohou zasahovat do jeho právní sféry, a které tedy žalobce není vůbec oprávněn namítat. Žalobce není vlastníkem ani sousední nemovitosti, ale nemovitosti od stavby vzdálené cca 300 metrů. Nenaplnuje ani definici účastníka řízení předcházejícího podmiňujícího rozhodnutí, tj. rozhodnutí o změně stavby před dokončením. Osoba zúčastněná na řízení tak navrhovala v první řadě odmítnutí žaloby jako žaloby podané osobou k tomu zjevně neoprávněnou.
8. Pro případ neodmítnutí žaloby dále uvedla, že podklady pro vydání kolaudačního souhlasu jednoznačně prokázaly, že stanovené hlukové limity z kolaudované stavby byly dodrženy. Protokol o autorizovaném měření hluku Z220071-02 ze dne 27. 7. 2022, z něhož krajská hygienická stanice vycházela, byl skutečně zpracován tak, že za zdroj hluku považoval pouze kolaudovanou stavbu Papírenského stroje PS6. Toto zaměření protokolu však odpovídá vymezení jeho cíle, jímž bylo právě vyhodnocení příspěvku kolaudované stavby k akustické situaci ve sledovaném území. Není pravdivé tvrzení žalobce, že by protokol o autorizovaném měření hluku ze stavby, z něhož krajská hygienická stanice vycházela, nezahrnoval všechny kolaudované subjekty ani tvrzení, že změny v provedení stavby mají vliv na hlukovou zátěž okolí. V rámci zkušebního provozu kolaudované stavby bylo opakovaně prokázáno, že jsou dodrženy i stanovené hlukové limity z celého provozu, a to v referenčních bodech vyžadovaných předmětnými rozhodnutími a závaznými stanovisky. Byly tak naplněny nejen podmínky stanoviska EIA (jehož podmínka č. 13 je uvozena nadpisem „*Podmínky pro fázi zkušebního provozu*“), ale i zkušebního provozu pro vydání kolaudačního souhlasu. Jak podmínka obsažená v závazném stanovisku, tak podmínka č. 2 v rozhodnutí o povolení zkušebního provozu požadovaly provedení měření akustické situace v denní a noční dobu za plného provozu papírenského stroje, a nikoliv za provozu celého areálu osoby zúčastněné na řízení. Protokol o měření hluku, jenž byl podkladem pro závazné stanovisko krajské hygienické stanice, hluk pozadí měřil, a i bez korekcí, které by bylo možné provést jen při odděleném měření hluku stavby a hluku pozadí, které technicky nebylo možné, ověřil, že hygienické limity pro noční dobu byly splněny. Hlukové limity by byly dodrženy i při zohlednění žalobcem tvrzené tónové složky. Měření hluku na nemovitosti žalobce nadto nebylo pro účely uvedení stavby do trvalého užívání žádným z předmětných rozhodnutí a závazných stanovisek vyžadováno.
9. Dále osoba zúčastněná uvedla, že i kdyby mělo být v rámci řízení o vydání kolaudačního souhlasu k hluku na nemovitosti žalobce přihlíženo, pak by se i na tuto nemovitost měla aplikovat výjimka z obecného limitu hluku pro noční dobu ve vztahu k nejbližší obytné zástavbě stanovená integrovaným povolením č. j. KUOK 13041/2008 ve znění po změně č. 15, a to s limitem akustického tlaku 45 dB do 31. 12. 2023, do ukončení 3. etapy protihlukových opatření. I další měření prováděná na opakované podněty žalobce prokázala, že u nemovitosti žalobce nejsou hlukové limity v denní ani noční době ve znění

povolení výjimky překračovány. Jde i o žalobcem uváděný protokol ze dne 5. 8. 2022 s výslednou hodnotou 40,5 dB. Stanovená výjimka není výslovně stanovena i pro nemovitost žalobce, tak je tomu ovšem pouze z toho důvodu, že nemovitost žalobce vůbec nebyla správními orgány považována za nejbližší obytnou zástavbu. Pokud se žalobce cítí být dotčen hlukem nad přiměřenou míru, má k dispozici jiné právní prostředky k docílení ochrany před těmito tvrzenými imisemi, které by neměly být předmětem žaloby proti kolaudačnímu souhlasu. Žalovaný postupoval v souladu s §§ 2 i 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žalobce nemohl být nijak zkrácen na právech, která mu ze zákona v rámci kolaudačního řízení nenáležela.

10. V replice žalobce vyjádřil nesouhlas s jednotlivými tvrzeními osoby zúčastněné na řízení a dále rozvedl žalobní body s tím, že uvedená výjimka, na kterou osoba zúčastněná na řízení odkazovala, se na nemovitost žalobce dle jeho názoru nevztahuje, neboť výslovně uvádí pouze stavby pro bydlení č. p. X v obci O., č. p. XA v obci B. a č. p. XB v obci K.

III. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dle podané žaloby a v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

K aktivní procesní a věcné legitimaci v případě kolaudace staveb

12. Předně se krajský soud zabýval aktivní žalobní legitimací žalobce, resp. otázkou, zda žalobce není osobou zjevně neoprávněnou k podání žaloby ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., pročez by bylo nezbytné žalobu odmítnout, jak namítala osoba zúčastněná na řízení.
13. Podstata žalobní legitimace pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí v souladu s § 65 odst. 1 s. ř. s. tkví v tvrzení žalobce, že *byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti* (aktivní legitimaci dle § 65 odst. 2 s. ř. s. se soud nezabýval, protože podmínkou aktivní procesní legitimace dle něj je účastenství v řízení, to se však v této věci nevedlo).
14. Odmítnout žalobu na základě § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. však lze jen tehdy, jestliže byla podána osobou zjevně neoprávněnou. Aplikaci tohoto ustanovení je přitom třeba vyhradit pouze případům nedostatku žalobní legitimace (procesní) a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb okamžitě, zpravidla již ze žaloby samé. Pokud tomu tak není, musí soud návrh propustit do řízení ve věci a až teprve tam, vyjde-li nedostatek aktivní legitimace najevo, bude s ohledem na tuto skutečnost rozhodnuto ve věci rozsudkem (rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004–59).
15. Podmínkou aktivní procesní legitimace je existence plausibilního tvrzení o zkrácení žalobcových práv. Judikatura vyložila dané ustanovení tak, že žalobní legitimace ve správním soudnictví není svázána s existencí přesně specifikovaných veřejných subjektivních hmotných práv žalobce, ale s tvrzeným zásahem do jeho právní sféry. Tak tomu bude vždy v situaci, kdy se jednostranný úkon orgánu moci výkonné, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká právní sféry

žalobce. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil či zrušil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se (podle tvrzení žalobce v žalobě) negativně projevil v jeho právní sféře (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS, bod 41). Aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu proto bude dána vždy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce nebude možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo.

16. Judikatura NSS se otázkou žalobní legitimace k podání žaloby proti kolaudačnímu rozhodnutí, kterou lze principiálně aplikovat i na kolaudační souhlas, již opakovaně zabývala. NSS předně dospěl k závěru, že se kolaudační souhlas nemůže dotýkat práv jiných osob než účastníků kolaudačního řízení. Jiné osoby dle něj proto nebyly aktivně legitimovány k podání žaloby proti kolaudačnímu rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 8/2008-33). Vhodné je poukázat i na východiska vyjádřená v usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 376/02, ve kterém byla označena za ústavně konformní skutečnost, že vlastník sousední nemovitosti není účastníkem kolaudačního řízení s tím, že tento vlastník má svá práva hájit především v územním a stavebním řízení. Pokud je zkolaudována stavba, která vykazuje nedostatky (např. nepřípustné imise), má vlastník sousední nemovitosti k dispozici jiné právní prostředky své ochrany. V rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 As 24/2009-93 NSS v této souvislosti zmínil zejména civilní žalobu (dle aktuální právní úpravy by to byla žaloba podle § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku) a podnět k zahájení řízení o odstranění stavby, případně podnět orgánu ochrany veřejného zdraví. NSS dále uvedl, že účastenství v kolaudačním řízení sice není podmínkou aktivní žalobní legitimace, účastenství má však vliv na její rozsah: pokud totiž vlastník sousední nemovitosti nemůže být účastníkem kolaudačního řízení, pak logicky nemůže dojít k dotčení jeho právní sféry porušením procesních předpisů, resp. vadami kolaudačního řízení. Vlastník sousední nemovitosti proto nemůže v žalobě proti kolaudačnímu rozhodnutí tvrdit, že byla jeho právní sféra zasažena nepřímo, tj. postupem správního orgánu v předcházejícím řízení, a to včetně námitek nesprávného zjištění skutkového stavu.
17. Otázku možné aktivní legitimace v případech „neúčastníků“ kolaudačního řízení však dle aktuální judikatury NSS nelze posuzovat paušálně, nýbrž s ohledem na konkrétní okolnosti souzené věci. Recentní judikatura dovozuje, že pro existenci aktivní věcné legitimace, která u žalob podaných neúčastníky kolaudačního řízení obecně dána nebude a bude toliko výjimkou, musí nastat natolik specifické a intenzivní okolnosti a být předložena dostatečně přesvědčivá tvrzení, která závěr ohledně existence věcné legitimace odůvodní (např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2020, č. j. 43 A 113/2018-196, jehož závěry potvrdil NSS v rozsudku ze dne 25. 8. 2022, č. j. 3 As 3/2021-56, ze kterého lze dále odkázat na jeho bod 20 a tam uvedenou judikaturu). Krajský soud se se všemi uvedenými závěry ztotožňuje.
18. V nyní projednávané věci žalobce tvrdí zásah do své právní sféry spočívající ve zkrácení jeho práva na život a zdraví, vlastnického práva (snížením ceny jeho nemovitosti) či práva na příznivé životní prostředí (znemožněním mu užívání jeho zahrady a přírodního parku B. k rekreaci), a to vše v důsledku negativního vlivu hluku z kolaudované stavby. Uvedenými tvrzeními žalobce nepochybně dostál podmínek aktivní procesní legitimace.

K aktivní věcné legitimaci žalobce v nyní řešené věci

19. Krajský soud tedy na základě žalobních bodů přikročil k posouzení, zda napadený kolaudační souhlas byl v některém ohledu způsobilý zasáhnout právní sféru žalobce, tedy k posouzení žalobcovy aktivní věcné legitimace. Teprve pokud by soud dospěl k závěru, že žalobcova tvrzení osvědčují aktivní věcnou legitimaci, mohl by přistoupit k věcnému posouzení podané žaloby.
20. Při posouzení této otázky soud vycházel ze shora citované judikatury a závěrů týkajících se aktivní věcné legitimace v ní vyjádřených. Pro nyní posuzovanou věc to znamená, že pro osvědčení své věcné legitimace žalobce musel předestřít a doložit tvrzení o negativním dotčení své právní sféry způsobené napadeným rozhodnutím, a to v podobě specifických a natolik intenzivních okolností odůvodňujících prolomení jinak obecně platné premisy o absenci věcné legitimace u neúčastníků kolaudačního řízení.
21. Z § 122a odst. 4 ve spojení s § 122 odst. 3 stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad v rámci kolaudačního řízení zkoumá, zda je *dokončená stavba, popřípadě její část, schopná samostatného užívání, v souladu s povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu a skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.*
22. Jak již bylo uvedeno, žalobce svou věcnou legitimaci zakládá na tvrzení o zásahu do práva na život a zdraví, na ochranu vlastnictví a na příznivé životní prostředí. Tvrdí, že kolaudovanou stavbou došlo ke zvýšení úrovně hluku, že v důsledku této hlukové zátěže jsou překračovány hygienické imisní limity hluku a že v důsledku toho je již po dobu 3 let nepřetržitě poškozováno zdraví žalobce a jeho rodiny.
23. Je nezbytné uvést, že ačkoli jednotlivé fáze procesu vzniku stavebního záměru podle stavebního zákona na sebe navazují a jednotlivá rozhodnutí podmiňují rozhodnutí navazující, současně se jedná o fáze věcně oddělené, tzn. že předmět každé z fází schvalovacího procesu je odlišný, přičemž otázky řešené v té které fázi nelze vzájemně zaměňovat a podrobovat je přezkumu v rámci řízení, jehož předmět je odlišný. Stavební řízení, potažmo řízení kolaudační, nejsou pokračováním řízení územního.
24. V první fázi povolování záměru, tj. při umísťování stavby do území, je povinností stavebního úřadu posoudit, zda je záměr v souladu s charakterem území, zejména s obecnými požadavky na využívání území a také s požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu (§ 90 stavebního zákona). Právě v územním řízení je tedy hodnoceno, zda lze záměr umístit mj. z hlediska hlukových a dalších imisních limitů, obecně tedy jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území (např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011-127). Žalobcem namítané skutečnosti představované zvýšenými hlukovými imisemi jsou tedy primárně důsledkem rozhodnutí vydaného v územním řízení, nikoli důsledkem napadeného rozhodnutí. V kolaudačním řízení již není (a nemůže být) znovu zkoumáno umístění záměru z hlediska těchto faktorů. V návaznosti na výše předestřené judikturní závěry krajský soud opakuje, že žalobce jakožto osoba, která nebyla (a ani nemohla být) účastníkem kolaudačního řízení obecně nemůže s úspěchem v žalobě proti kolaudačnímu souhlasu tvrdit dotčení své právní sféry postupem správního orgánu v předcházejícím řízení, a to zejména v podobě nesprávně zjištěného skutkového stavu, jako je tomu v nyní projednávané věci, když právě námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu je fakticky podstatou celé žaloby.

25. Soud v této souvislosti považuje ve vztahu k tvrzením ohledně zásahu do žalobcovy právní sféry za vhodné poukázat na umístění nemovitosti žalobce. Náhledem do letecké mapy veřejně přístupného portálu mapy.cz krajský soud zjistil, že nemovitost žalobce (na obrázku níže označena červeným ukazatelem) se nachází až ve třetí potažmo čtvrté linii staveb obytné zástavby sousedící s areálem osoby zúčastněné na řízení. Nemovitost žalobce od výrobního areálu osoby zúčastněné na řízení odděluje nejprve pásma vzrostlé zeleně a následně uvedená zástavba. Nemovitost žalobce tedy nelze označit za bezprostředně sousedící s areálem osoby zúčastněné na řízení (na obrázku není zachycen kolaudovaný soubor stavebních objektů) ani za nejbližší obytnou zástavbu.

26. Kláštrec
27. I přes zobrazené bariéry oddělující nemovitost žalobce od areálu osoby zúčastněné na řízení však soud nehodlá zpochybňovat, že v případě osoby zúčastněné na řízení jde o poměrně rozsáhlý výrobní areál (továrnu), u které nelze apriori vyloučit výrazné imise, a tudíž ani dotčení práv vlastníků nemovitostí vzdálenějších od dotčeného záměru, respektive existenci zmiňovaných skutečností intenzivně zasahujících do právní sféry žalobce. V nyní posuzovaném případě však soud existenci skutečností natolik intenzivních, jež by odůvodnily výjimečné naplnění věcné legitimace k žalobě, v žalobcových tvrzeních neshledal.
28. Podstata podané žaloby, jak sám žalobce explicitně uvedl, spočívá v tom, že správní orgány nesmějí zkolaudovat stavbu s prokazatelnými vadami. Jakkoliv žalobce tvrdí zásah do své právní sféry v podobě překročení imisních hlukových limitů (čemuž se soud bude věnovat vzápětí), z uvedené formulace i z obsahu jeho rozsáhlých podání se nelze ubránit dojmu o částečném překročení rámce tvrzeného zásahu do vlastních subjektivních práv a naopak tendenci obecně bránit zákonnost a „procesní čistotu“ (jakéhokoliv) rozhodnutí o kolaudaci stavby a jemu předcházejícího řízení. Soud by na základě takových tvrzení toliko poukazujících na zjištěné nezákonnosti nemohl přistoupit k věcnému projednání žaloby, žalobce nelze pasovat do pozice univerzálního dohlázeatele nad zákonností výkonu veřejné

správy (rozsudky NSS ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009-80, č. 2061/2010 Sb. NSS, či ze dne 4. 5. 2011, č. j. 7 As 2/2011-52). Z tohoto důvodu proto nelze přihlížet ani k žalobcovým tvrzením ohledně chybějícího závazného stanoviska hasičského záchranného sboru a nepřizváním tohoto orgánu ke kontrolní prohlídce. Žalobce totiž netvrdil, jak se toto tvrzené pochybení promítlo v jeho právní sféře. Především však tato tvrzení poprvé uplatnil až v replice v reakci na vyjádření osoby zúčastněné na řízení, tzn. až po lhůtě pro podání žaloby, v níž je možné podanou žalobu doplňovat o nové žalobní body.

29. Soud nepovažoval za nutné zabývat se tím, zda bylo nezbytné měřit hluk celého provozu výrobního areálu či pouze hluk, jehož zdrojem byl kolaudovaný záměr, jaké podmínky nastavilo stanovisko EIA, či zda byla v protokolu, z něhož vycházelo závazné stanovisko krajské hygienické stanice, správně či nesprávně (ne)detekována tónová složka hluku a zohledněn hluk pozadí. Rozhodujícím pro posouzení otázky věcné legitimace je totiž tvrzený následek všech těchto namítaných nedostatků. Žalobce věnoval nezměrné úsilí tomu, aby soud upozornil na všechna předestřená pochybení, avšak jediný tvrzený následek všech vyjmenovaných nedostatků spočívá v překročení hygienických limitů hluku, kterým se žalobce cítí být ohrožen na životě a zdraví. Žalobce konkrétně soudu natvrdil překročení limitu u své nemovitosti v hodnotě 40,5 dB v noční době (dle protokolu ze dne 5. 8. 2022). Obecně stanovený hygienický limit hluku pro chráněné venkovní prostory staveb pro noční dobu činí 40 dB dle § 12 odst. 3 ve spojení s přílohou č. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů (základní hodnota akustického tlaku $L_{Aeq,T}$ 50 dB je pro noční dobu upravena o korekci – 10 dB). Překročení hygienického limitu hluku v hodnotě půl decibelu však samo o sobě dle přesvědčení soudu nepředstavuje natolik intenzivní zásah do právní sféry žalobce, který by dle výše rozebraných judikатурních závěrů svědčil pro závěr o naplnění žalobcovy věcné legitimace. Žádná doplňující tvrzení ozřejmující soudu, proč by takový následek měl představovat intenzivní zásah do žalobcovy právní sféry, žalobce nepřinesl.
30. K právě uvedenému však přistupuje ještě další podstatná okolnost, a sice že, jak uvedla osoba zúčastněná na řízení, této byla integrovaným povolením č. j. KUOK 13041/2008 ve znění po změně č. 15 stanovena výjimka z obecného limitu hluku pro noční dobu ve vztahu k nejbližší obytné zástavbě s limitem 45 dB do 31. 12. 2023, do ukončení 3. etapy protihlukových opatření. Žalobce přitom tuto skutečnost nerozporoval, namítal však, že na jeho nemovitost se uvedená výjimka nevztahuje, neboť jeho nemovitost nefiguruje mezi nemovitostmi výslovně uvedenými. Žalobce však současně ani nerozporoval tu tvrzenou skutečnost, že měření hluku na nemovitosti žalobce nebylo pro účely uvedení dotčené stavby do trvalého užívání žádným z dotčených rozhodnutí a závazných stanovisek vyžadováno. Z uvedeného je přitom zřejmé, že důvodem byla jednoduše ta skutečnost, že nemovitost žalobce, jak vyplývá i z obrázku výše, nepředstavuje nejbližší obytnou zástavbu, a proto k ní zřejmě nebylo ze strany správních orgánů takto přistupováno. Krajský soud je však na rozdíl od žalobce toho názoru, že uvedená výjimka se logicky musí vztahovat i na jeho nemovitost a na nejbližší obytnou zástavbu ve smyslu domů v blízkém okolí od stanovených referenčních bodů (výslovně uvedená tři čísla popisná), neboť by dost dobře nedávalo smysl, aby se výjimka vztahovala pouze na konkrétní číslo popisné, avšak na sousední nemovitost již nikoliv. V takovém případě však tato skutečnost znamená, že hygienický limit hluku při zohlednění stanovené výjimky v žalobcově případě dle uvedených měření vůbec překročen nebyl. Tím spíše se pak v žalobcově případě nedá hovořit o intenzivním zásahu do jeho právní sféry.

31. Pokud žalobce kromě zásahu do jeho práva na život a zdraví tvrdil rovněž zásah do jeho vlastnického práva a práva na příznivé životné prostředí, tato svá tvrzení nijak dále nerozvedl. I ve vztahu k nim tak měl tvrzený zásah zřejmě spočívat toliko v překročení hygienického limitu hluku, byť obzvláště ve vztahu k zásahu do vlastnického práva není soudu zřejmé, jak jej může nedodržování limitů hluku o tvrzených 0,5 dB ovlivňovat. Zbývající žalobní námitky pak směřovaly na porušení procesních práv žalobce, tato tvrzení však nemohou v žádném případě založit žalobcovu věcnou legitimaci, jelikož žalobce nebyl a ani nemohl být účastníkem kolaudačního řízení, resp. postupu při vydání kolaudačního souhlasu.
32. Žalobce svoji věcnou legitimaci opíral mj. o rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111. Tento rozsudek však řešil naplnění kritéria *přímého dotčení* na právech v případě stanovení okruhu účastníků stavebního řízení dle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, jež však výslovně mezi účastníky řadí i vlastníky sousedních nemovitostí, může-li být jejich vlastnické právo prováděním stavby *přímo dotčeno*. Jak již však bylo uvedeno, v případě kolaudačního řízení zákon taxativně stanovuje okruh účastníků řízení odlišně, přičemž vlastníky sousedních nemovitostí mezi ně v žádném případě nepatří. Závěry tohoto žalobcem odkazovaného rozsudku proto na nyní posuzovanou věc nejsou aplikovatelné.
33. Soud tedy uzavírá, že kolaudační řízení obecně neposkytuje prostor pro uplatňování práv vlastníků sousedních nemovitostí, byť se jich může dotknout, postup stavebního úřadu, který by „zkolaudoval něco, co zkolaudovat neměl“. Stavební zákon vymezuje účastníky kolaudačního řízení úžeji oproti územnímu, resp. stavebnímu řízení. Pokud je zkolaudována stavba, která vykazuje nedostatky (např. nepřípustné imise), má vlastník sousední nemovitosti k dispozici jiné právní prostředky své ochrany. Žalobce k ochraně svých vlastnických práv před tvrzenými imisemi může využít žaloby podle § 1013 odst. 1 občanského zákoníku. Jelikož soud dospěl k závěru, že žalobce není aktivně věcně legitimován k podání žaloby, věcně se jeho námitkami nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

34. S ohledem na výše uvedené soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
36. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož soud osobě zúčastněné na řízení v této věci žádné povinnosti neuložil, nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 23. října 2024

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu